

Kerkdienst Janskerk 21 augustus 2016

Thema: Vleugels van genezing

Lezing: Maleachi 3, 13-21

Voorganger: Thea Peereboom (gastvoorganger)

Inleiding

Maleachi is de laatste van de 12 kleine profeten, hij sluit de rij en vormt voor ons ook de opmaat naar het Nieuwe Testament. Maleachi schrijft na de ballingschap, als de ballingen teruggekeerd zijn naar Israël en herstel ingetreden is. Zijn profetisch werk is te onderscheiden in 6 toespraken, die de vorm van een dispuut hebben. Eerst spreekt God (of de profeet namens hem). Dan klinkt er een reactie van het volk. Iedere toespraak eindigt met een Godsspraak. In het 6e dispuut staat de vraag centraal wat voor nut het heeft om God te dienen, zijn voorschriften te onderhouden. Waarom zou je dat doen als het geen verschil lijkt te maken, als het de goddelozen voor de wind lijkt te gaan en goede mensen slecht? Is dat ook onze manier van denken en wanneer komen deze vragen op? God antwoordt helder: Er zal verschil te zien zijn tussen rechtvaardigen en wettelozen. Wie ontzag heeft voor Mijn Naam, er naar handelt, over hen zal de zon opgaan, de zon die gerechtigheid brengt, op de vleugels van genezing. Wat is ons vergezicht, kunnen wij dromen van een zon, die genezing brengt?

Overweging *God moet je doen*

De tekst van Maleachi lezen wij uit de NBV

Dit omdat deze vertaling het meest toegankelijk is. Liever echter, zouden wij de woorden uit de Naardense bijbel willen hebben laten klinken.

Zo direct uit het Hebreeuws waardoor de oorspronkelijkheid van de tekst meer tot zijn recht komt.

En dan daarbij, ook de korte zinnen, niet in eerste instantie om te lezen maar om te horen.

Enkelen van u hier aanwezig, uit een protestante traditie komend, zullen zeker de herinnering meedragen van 'het horen' van de Bijbelse teksten aan tafel, na het eten.

En wat ons, als voorbereidingsgroep, zo opviel was dat in de Bijbelse vertaling het Hebreeuwse woord 'Sebaot' zo verschillend is vertaald.

Wordt het in de NBG en in de Willibrord vertaald met 'De Heer der heerscharen' en de 'Heer der hemelse machten', in de hele oude Staten vertaling wordt dit woord gewoon niet vertaald.

Oudere en trouwe bijbellezers herkennen het woord Sebaot als een bijbels woord, dat met enige eerbied uitgesproken behoort te worden.

Sebaot was een soort toevoeging aan de naam van de Heer die iets mysterieus oproep.

Het Hebreeuwse woord Sebaot wijst op iets van omringen, omschaard staan.

De Naardense bijbel vertaalt Sebaot met 'de Ene Omschaarde'.

Dicht bij het Hebreeuwse woord dus en hierin komt iets terug van 'het mysterieuze' uit de oude Statenvertaling.

De 'Ene Omschaarde' drukt, iets van 'nabij-zijn' van 'beschutting' uit.

Kees Waaijman, hoogleraar spiritualiteit en Karmeliet, vertaalt Sebaot met 'Wezer met de drommen'.

Hij doelt met deze vertaling ook al op 'iets van nabij-zijn van de Ene met allen' (Allen, dat zijn wij, de drommen).

In een lied uit de GvL bundel staat in het derde couplet:

'Neem bij het gaan de mantel van vrede die we behoedzaam om mogen slaan. Waarin de

Naam met kleur is geweven.
Vage beschutting in mensenbestaan'.

Die 'vage beschutting' als een mantel, het proeft als 'omscharing' van de Ene, het zette ons op een spoor om de tekst van Maleachi te overwegen.

Wat zo bijzonder in het joodse denken is dat bij alle levensvragen die men zich stelt, God, of 'de Ene', bij het leven wordt betrokken.

Men gaat met God in gesprek, met geduld, maar ook boos zoals bij Job.

Naast het in gesprek gaan met God gaat men ook onderling met elkaar in gesprek. Vragen worden gesteld en er is een hunkering naar het antwoord op het 'waarom' van gebeurtenissen.

In onze tekst van vandaag van Maleachi gaat het over de vraag:

Wat voor nut het heeft om God te dienen, zijn voorschriften te onderhouden. Waarom zou je dat doen als het geen verschil lijkt te maken, als het de goddelozen voor de wind lijkt te gaan en goede mensen slecht?

Het antwoord van God hierop is: Er zal verschil te zien zijn tussen rechtvaardigen en wettelozen. Wie ontzag heeft voor Mijn Naam, er naar handelt, over hen zal de zon opgaan, de zon die gerechtigheid brengt.

Als je uit dit antwoord van God mag begrijpen dat er ooit gerechtigheid zal komen, en dat dit visioen voor nu een troost kan zijn, dan blijven wij elkaar vragen stellen ...

En wij, de voorbereidingsgroep, stelden elkaar vragen en wij gingen met elkaar in gesprek zoals dit ook in Maleachi gebeurde.

Namelijk.....'hoop doet wel leven' en 'leven doet hopen'.

Maar hoopvol leven, leven met het visioen in jouw hart maakt wel eens anker loos.

Want ondertussen put je je uit in het doen van gerechtigheid en probeer je het ook nog uit te houden met alle onrecht in onze wereld.....

Die hoop, dat visioen...zo ver weg...hoe lang nog?

Natuurlijk proberen wij te zien wat er al is aan vrede in het klein, natuurlijk gaan wij met elkaar in gesprek over de opvang van vluchtelingen, over Syrië en Aleppo over de 'Brexit', en proberen wij populistische denkwijzen te onderscheiden van historisch-kritische analyses.

Natuurlijk hebben wij onze diaconale taken waardoor we met elkaar stappen zetten naar eerlijkere verdelingen enz.

Maar toch.....

En toen kwam die vertaling van het woord Sebaot met 'de Ene Omschaarde'.

Die beschutting, juist ook 'in het doen' van de Thora en in uithouden van alles wat in de wereld zo haaks staat op hoe het is bedoeld en zou moeten!

Die omscharing, die beschutting van de Ene, mysterieus, vaag, maar soms ook zo aanwezig als een zachte kracht. Soms even, even zien,

soms even aanwezig dat het, als je zingt, bijna is alsof je verliefd wordt aangeraakt.

Dat maakt dat stukjes van dat visioen al een beetje waarheid aan 't worden zijn. Incarnatie wordt dat genoemd.

Dat maakt dat je bezield in gesprek blijft gaan, dat je elkaar vragen blijft stellen... waarom.....

waarom is deze avond anders dan andere avonden....

Dat maakt dat we het visioen gewoon al met elkaar gaan vieren, in verbinding met de Ene Omschaarde, in verbinding met elkaar, in gemeenschap.

Het visioen vieren als een lied van bevrijding, hier, nu en straks...tot in de eeuwen der eeuwen.